

เมษายน 2564 ท่ามกลางความยากลำบากในช่วงสถานการณ์ COVID-19 อันยาวนานกว่าที่เราคิดไว้ หลาย ๆ บ้านหลาย ๆ ครอบครัวนอกจากความท้อแท้และสิ้นหวังแล้วยังพบสิ้นเนื้อประดาตัว ด้วยหนี้สินอันรุงรังและการถูกให้ออกจากงาน และฉันยังคงต้องทำงานเพื่อเลี้ยงชีพตัวเองต่อไปในทุกวัน แม้จะแลกมาด้วยความเสี่ยง แต่เพื่อความอยู่รอดของตัวเองและครอบครัวแล้ว ... ฉันยอม

ฉันไม่มีหนทางให้เลือกมากนัก เรียกได้ว่าเป็นงานที่ฉันต้องทำเสียมากกว่า อาจด้วยความเหมาะสม ความรู้ที่พอมีติดตัว และทักษะการเอาตัวรอดทำให้ฉันได้เข้ามาทำงานนี้

อาจเรียกว่าเป็นความเสี่ยงที่สุดเท่าที่เคยทำมาในช่วง COVID-19 แต่ฉันเลือกที่ยอมรับและทำงานนี้ด้วยความเต็มใจ งานที่ต้องเป็นความลับ ห้ามเปิดเผย บอกใครไม่ได้ ต้องทำให้เงียบและมิดชิดที่สุด หลังจากงานเรียบร้อย ฉันต้องเก็บกวาดทุกอย่างให้เข้าที่เข้าทาง

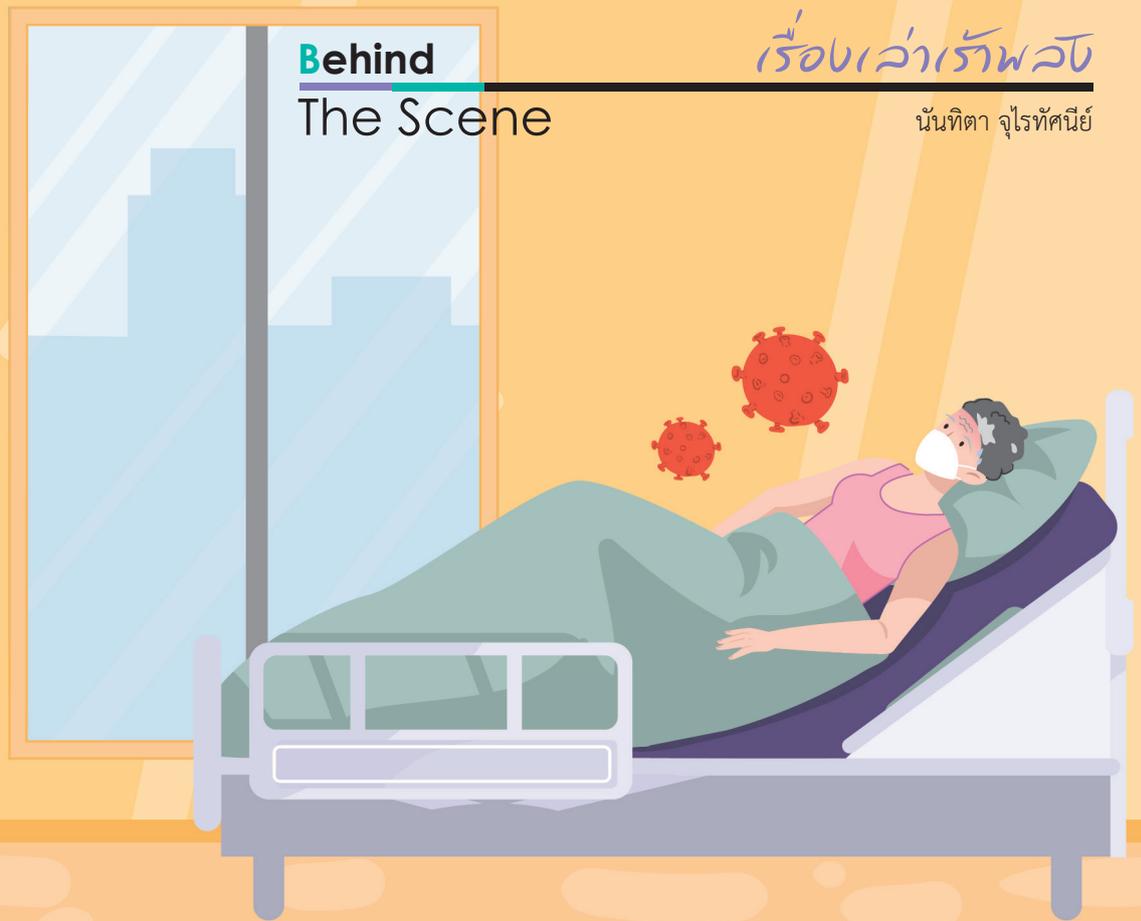
เด็กสงขลา ... เป็นงานที่ฉันได้รับมอบหมายมา

ปลายเดือนเมษายน เป็นช่วงที่เจ้าเชื้อ COVID-19 กำลังแพร่ระบาดในประเทศไทยอย่างหนักหน่วง เรียกได้ว่าพบคลัสเตอร์ใหม่ในทุก ๆ วัน

ฉันได้รับการติดต่อเพื่อให้ทำงานอย่างกะทันหันในบ่ายวันหนึ่ง ฉันลังเลเล็กน้อยก่อนจะตัดสินใจรับงานนี้ ฉันได้รับคำสั่งลงมาว่าให้ไปส่งยาอยู่ที่พักแห่งหนึ่ง ต้องไปให้เงียบที่สุด อย่าให้ใครรู้ และต้องส่งไปถึงมือผู้รับเท่านั้น โดยงานนี้ฉันจะมีเพื่อนไปด้วยหนึ่งคน เพื่อช่วยกันทำงานให้สำเร็จ

ยาอัดเม็ดเรียงเป็นแผงใส่อยู่ในถุงอีกหลายชั้น จนแทบมองไม่เห็นของที่อยู่ข้างใน ซึ่งน่าจะมีมูลค่าหลายบาทเลยทีเดียว ฉันถือถุงยาแน่น พยายามทำตัวไม่ให้มีพิรุณ เพียงครู่เดียวก็มีรถยนต์คันหนึ่งเข้ามาจอดรับฉันและเพื่อน ฉันบอกจุดหมายปลายทางแก่คนขับ และนั่งเงียบมาตลอดทาง พลางนึกถึงสิ่งที่ทำให้ฉันตัดสินใจรับงานนี้

โรงพยาบาลหลายแห่งประกาศไม่รับผู้ป่วย COVID-19 เพิ่ม เนื่องจากเตียงเต็ม แต่เพื่อผู้ป่วยที่ติดเชื้อ COVID-19 ทำให้เราต้องใช้พื้นที่ของโรงแรมบางแห่งที่ยินดีให้เป็นสถานที่ในการรับผู้ป่วย COVID-19 เพื่อทำการรักษาผู้ป่วยที่ไม่สามารถเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลได้ หรือที่เรียกว่าฮอสปิเทล (Hospital) บุคลากรทางการแพทย์หลายสิบหลายร้อยชีวิตจำเป็นต้องอพยพย้ายถิ่นฐานออกจากโรงพยาบาลไปยังฮอสปิเทลเพื่อดูแลผู้ป่วยที่ติดเชื้อ

แต่ถึงแม้ว่าจะได้ทำการเปิดหอผู้ป่วยหลายแห่งแล้ว แต่เตียงคงยังไม่พอ รวมถึงโรงพยาบาลรามารักษาตัวเองเช่นกัน ผู้ป่วยหลายคนยังคงรอเข้ารับการรักษาอยู่ที่บ้าน บางคนอาการเริ่มแยลง และในช่วงนี้เองเราก็ได้รับรู้ข่าวการเสียชีวิตของผู้ป่วยที่ติดเชื้อ COVID-19 ที่บ้าน บางรายรอเตียงจนอาการแยลงและเสียชีวิตในที่สุด

การรักษาผู้ป่วย COVID-19 บางรายจำเป็นต้องได้ยาต้านไวรัสฟาวิพิราเวียร์ (Favipiravir) ซึ่งอยู่ในดุลยพินิจของแพทย์ การใช้ยาต่าง ๆ นั้นมีทั้งข้อดีและข้อเสีย แพทย์จึงต้องพิจารณาอย่างถี่ถ้วนก่อนให้ยาแก่คนไข้

จนกระทั่งวันนี้ เวลา **8 นาฬิกา** ผู้ที่มีความเสี่ยงในการติดเชื้อ COVID-19 จำนวนมากมารับการตรวจที่คลินิกทางเดินหายใจ ซึ่งใช้เวลาในการรอผลประมาณ 6 ชั่วโมง

14 นาฬิกา ผลการตรวจของผู้ป่วย 2 รายจากทั้งหมดพบว่าติดเชื้อ COVID-19 ร่วมกับผลการตรวจร่างกายและเอกซเรย์ปอดพบว่าผิดปกติ ซึ่งจำเป็นต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล แต่

เนื่องจากเตียงในโรงพยาบาลเต็มทุกหอผู้ป่วย แต่คนไข้จำเป็นต้องได้รับการรักษา “ภารกิจส่งยา” จึงได้เริ่มต้นขึ้น

15 นาฬิกา หน่วยบริการพยาบาลผู้ป่วยที่บ้านหรือหน่วยเยี่ยมบ้าน ได้รับมอบหมายให้ไปส่งยาให้แก่ผู้ป่วยที่ติดเชื้อ COVID-19 จำนวน 2 รายที่มีอาการไอ หายใจเหนื่อยหอบ และผลเอกซเรย์ปอดพบว่ามีผิดปกติ ทีมเยี่ยมบ้านได้ประชุมทีมเฉพาะกิจ และจัดทำแผนในการส่งยาให้ถึงมือผู้ป่วย โดยมีหน่วยโรคติดเชื้อของโรงพยาบาลเป็นผู้ให้ข้อมูลและแนวทางวิธีการปฏิบัติเพื่อป้องกันการติดเชื้อ และที่สำคัญคือต้องคำนึงถึงการรักษาความลับของผู้ป่วย ลดการแพร่เชื้อจากผู้ป่วยสู่ผู้อื่นด้วย

ข้อจำกัดของภารกิจนี้คือ ทำอย่างไรไม่ให้ผู้อื่นรู้เพื่อหลีกเลี่ยงการตีตรา ซึ่งเป็นการรักษาความลับของผู้ป่วยที่สำคัญ เราจึงวางแผนโดยใช้รถยนต์ในการเดินทางแทนรถพยาบาล (Ambulance) โทรศัพท์สอบถามแผนที่และการเดินทางไปยังบ้านของผู้ป่วย ชักประวัติและอาการเพิ่มเติมเพื่อวางแผนในการรักษากรณีฉุกเฉิน และวางแผนในการรับยากับผู้ป่วย ซึ่งผู้ป่วยจะไม่สามารถออกมาจากบ้านได้เพราะต้องป้องกันการแพร่เชื้อไปยังบุคคลอื่น

ผู้ป่วยทั้ง 2 รายนี้ แยกเป็น 2 ครอบครัว ครอบครัวหนึ่งเป็นคุณยายที่มีโรคประจำตัวหลายอย่าง ผลเอกซเรย์ปอดผิดปกติ และเป็นผู้ป่วยติดเชื้อซึ่งมีความเสี่ยงสูง จึงจำเป็นต้องรับประทานยา โดยมีหลานสาวเป็นผู้ดูแลและติดเชื้อด้วยเช่นกัน แต่ตัวหลานสาวเองนั้นไม่มีอาการผิดปกติใด ๆ จึงยังไม่ต้องรับประทานยา

อีกครอบครัวหนึ่งเป็นคุณพ่อวัย 30 ปี อาศัยอยู่กับลูกสาวอายุ 1 ขวบเพียงสองคน เนื่องจากคุณแม่ติดเชื้อและเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลไปก่อนหน้านี้แล้ว คุณพ่อเริ่มมีอาการไอ เหนื่อยง่าย และผลเอกซเรย์ปอดผิดปกติจึงต้องรับประทานยาเช่นเดียวกัน

15 นาฬิกา 30 นาที ทีมพยาบาลเยี่ยมบ้านส่วนหนึ่งไปที่ห้องยา โดยฉันและเพื่อนจะเป็นผู้ที่ไปส่งยา ทีมทั้งหมดได้รับข้อมูลเพิ่มเติมจากเภสัชกรคลินิกในเรื่องของการรับประทานยา อาการข้างเคียงต่าง ๆ เพื่อส่งต่อข้อมูลนี้ให้แก่คนไข้ ฉันรับยามาจากเภสัชกร ในซองยาประกอบด้วย ยาลดไข้ ยารักษาตามอาการอื่น ๆ และ **ยาต้านไวรัสฟาวิพิราเวียร์ (Favipiravir)** ที่ราคาสูงถึงเม็ดละ 150 บาท และต้องรับประทานทั้งหมด 50 เม็ด รวมเป็นราคา 7,500 บาท จำนวน 2 ชุด ทำให้ฉันต้องรักษาคุณยายนี้ไว้เป็นอย่างดี

16 นาฬิกา รถยนต์ของโรงพยาบาลมารับฉันและเพื่อน ฉันบอกจุดหมายปลายทางแก่เจ้าหน้าที่ผู้ขับรถ โดยไม่ได้บอกจุดประสงค์ของการเดินทางในครั้งนี้เพื่อรักษาความลับของคนไข้ ระหว่างการเดินทาง ทีมพยาบาลเยี่ยมบ้านอีกชุดหนึ่งโทรศัพท์ให้ข้อมูลต่าง ๆ แก่คนไข้ ทั้งสองครอบครัว

17 นาฬิกา เรามาถึงบ้านของคุณยายเป็นบ้านแรก มีหลานสาววัย 10 ขวบที่ไม่ติดเชื้อใส่หน้ากากอนามัยออกมาต้อนรับยาที่บ้าน ฉันโทรศัพท์เพื่อพูดคุยกับหลานสาวของคนไข้ ให้ข้อมูลและทวนสอบเรื่องการรับประทานยาอีกครั้งให้ถูกต้อง สอบถามวิธีการกักตัวของเธอและคุณยาย เนื่องจากมีคนอื่น ๆ ในครอบครัวอาศัยอยู่ด้วย และให้เพิ่มเพื่อนในบัญชีทางการ RAMA Home Nurse ในแอปพลิเคชัน LINE ซึ่งเป็นไลน์ออฟฟิเชียลแอดเคาท์ (LINE Official Account) ของหน่วยบริการพยาบาลผู้ป่วยที่บ้านเพื่อเป็นช่องทางสอบถามข้อมูลต่าง ๆ หรือในกรณีฉุกเฉิน และรายงานอาการผิดปกติได้ตลอด 24 ชั่วโมง

17 นาฬิกา 10 นาที พยาบาลเยี่ยมบ้านอีกทีมแจ้งว่าผู้ป่วยได้เพิ่มเพื่อนในแอปพลิเคชัน LINE และได้ให้ข้อมูลทั้งหมดเป็นข้อความอีกครั้ง รวมทั้งข้อมูลต่าง ๆ ที่ผู้ป่วยต้องการเรียบร้อยแล้ว

18 นาฬิกา เรามาถึงบ้านที่สอง คุณพ่อและลูกสาวออกมาเฝ้ารออยู่ที่ระเบียงหลังห้องของอพาร์ทเมนต์ชั้น 3 ซึ่งปีกตึกแยกตัวออกมาอยู่ริมบันไดหนีไฟ ลูกสาวตัวน้อยโยกมือเล็ก ๆ ให้เรา แต่เนื่องจากไม่มีญาติคนอื่นมารับยาได้ ฉันจึงเลือกเดินขึ้นไปทางบันไดหนีไฟเพื่อให้คุณพ่อออกมารับยาได้โดยไม่แพร่เชื้อให้แก่ผู้อื่น คุณยายถูกแขวนไว้ที่หน้าประตู ฉันโทรศัพท์เพื่อพูดคุยกับคุณพ่อ ให้ข้อมูลและอื่น ๆ เหมือนบ้านหลังแรก

18 นาฬิกา 5 นาที พยาบาลเยี่ยมบ้านอีกทีมแจ้งว่าคุณพ่อได้เพิ่มเพื่อนในแอปพลิเคชัน LINE และได้ให้ข้อมูลทั้งหมดแล้วเช่นเดียวกัน

19 นาฬิกา ฉันและเพื่อนกลับมาถึงโรงพยาบาลโดยสวัสดิภาพ พร้อมกับความภูมิใจและอิมใจที่ภารกิจนี้สำเร็จไปด้วยดี

เช้าวันรุ่งขึ้น ทีมเยี่ยมบ้านได้ทำการทบทวนหลังปฏิบัติงาน (After Action Review : AAR) เพื่อทบทวนวิธีการทำงานทั้งด้านความสำเร็จและปัญหาที่เกิดขึ้น เพื่อนำไปปรับปรุง พัฒนา และต่อยอดการทำงานในอนาคต
ฉันและเพื่อนผู้ส่งยาได้โทรศัพท์เพื่อติดตามอาการของทั้งสองครอบครัวอีกครั้ง และได้ทราบว่าครอบครัวแรก คุณยายได้เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเรียบร้อยแล้ว ส่วนหลานสาวได้เข้ารับการรักษาที่ฮอสปิเทล ครอบครัวที่สอง คุณพ่อและลูกสาวตัวน้อย ทางโรงพยาบาลได้ติดต่อเข้ามาว่าจะมารับตัวไปรักษาภายในวันนี้

2 สัปดาห์ต่อมา ฉันได้รับข้อความจากแอปพลิเคชัน LINE บัญชีทางการ RAMA Home Nurse จากผู้ใช้งานรายหนึ่งที่ทำกรเพิ่มเพื่อนเข้ามา และมีข้อความที่ถูกส่งเข้ามาอย่างต่อเนื่องหลายข้อความ

“สวัสดีค่ะคุณพยาบาล”
“ดิฉันเป็นญาติของคุณยายที่คุณพยาบาลเอายามาส่งให้ที่บ้านเมื่อ 2 อาทิตย์ก่อน”
“ตอนนี้ดิฉันอยู่ฮอสปิเทลครบ 14 วันแล้วได้กลับบ้านแล้วค่ะ”
“ส่วนคุณยายจะได้กลับบ้านวันนี้”
“หมอบอกว่าคุณยายอาการดี ไม่มีอาการแทรกซ้อนเลยให้กลับบ้านได้”

"เป็นเพราะยายได้รับยาต้านไวรัสเร็วค่ะ เลยทำให้ไม่มีอาการรุนแรงกว่านี้"

“พวกเราต้องขอบคุณคุณพยาบาลและทางโรงพยาบาลรามามา มาก ๆ ค่ะ”

"ที่เสียสละและทำทุกอย่างเพื่อครอบครัวของเรา"

“จากการติด COVID-19 ครั้งนี้ทำให้เรารู้ได้ว่าคำพูดของคนมีอยู่สองอย่าง”

"อย่างแรกคือคำติฉินนินทาต่อว่าผู้อื่น ที่ครั้งหนึ่งมันผ่านมาและมันก็จะผ่านไป"

"อย่างที่สองคือคำชื่นชมในคุณงามความดีของผู้คนที่มันจะอยู่ต่อไปอย่างเนิ่นนาน"

“คนรอบ ๆ ตัวเรามักจะเป็นอย่างแรก แต่คุณพยาบาลเป็นอย่างที่สองค่ะ”

“ครอบครัวเราจะจำคุณงามความดีของคุณพยาบาลตลอดไป และอยากจะทำอะไรในสิ่งที่เราได้รับจากคุณพยาบาลมา มันมีค่าต่อชีวิตดิฉันและคุณยายมาก ๆ และมันจะคงอยู่ตราบนานเท่านาน”

“ขอบคุณมาก ๆ ค่ะ”

ฉันรู้สึกดีที่ฉันได้อยู่ในอก การทำงานที่คิดว่าไม่มีใครรู้ ไม่มีใครเห็น เป็นงานเล็ก ๆ ที่ฉันตั้งใจทำนั้น จะคงอยู่ในใจของใครบางคนจนกระทั่งวันหนึ่ง ฉันตอบกลับข้อความไปสั้น ๆ แต่เต็มไปด้วยความรู้สึกปรารถนาดีอย่างแท้จริง

“พยาบาลขอบคุณมากนะคะ และขอให้คุณและคุณยายสุขภาพแข็งแรง ดูแลตัวเองนะคะ เราจะผ่านช่วงเวลานี้ไปด้วยกัน พยาบาลเป็นกำลังใจให้ค่ะ”

ฉันพร้อมรับงานครั้งต่อไปด้วยใจอันมุ่งมั่น ไม่ว่าจะงานใด แต่หากเกิดประโยชน์ต่อคนไข้แล้ว ฉันยังคงยินดี ดังพระราชโองาพของสมเด็จพระมหิตลาธิเบศรชอดยเดชวกรรม พระบรมราชชนก หรือพระบิดาแห่งการแพทย์แผนปัจจุบันของไทย **“ขอให้ถือผลประโยชน์ส่วนตัวเป็นที่สอง ประโยชน์ของเพื่อนมนุษย์เป็นกิจที่หนึ่ง ลาภทรัพย์และเกียรติยศ จะตกมาแก่ท่านเอง ถ้าท่านทรงธรรมแห่งอาชีพไว้ให้บริสุทธิ์”** คำสอนที่สถิตอยู่ในใจของบุคลากรทางการแพทย์หรือลูกพระบิดาทุกคน